

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; OSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid: MONTSE OLIVA
AVUI.CAT: SÍLVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Josep Maria Samaranch

Advocat

Millorarem TV3?

Amb motiu dels vint-i-cinc anys de TV3, en el nostre estimat diari AVUI s'han recollit opinions d'especialistes molt destacats de la comunicació i especialment catedràtics i professors de diverses universitats catalanes, als quals cal agrair les bones orientacions i consells de caràcter professional, tècnic i social a la nova direcció de TV3. Fóra també molt oportú adreçar-se especialment a alguns guionistes i actors que a vegades donen una trista imatge de la nostra llengua per molt que aquests darrers vulguin justificar-se dient que és el català parlat al carrer, llevat que tots siguin ciutadans de certs barris, o vulguin fer-ho veure, i per això es resisteixen a utilitzar i difondre l'idioma correcte i cultural que sortosament també es parla arreu de la nostra àrea lingüística.

L'EXPRESIDENT JORDI PUJOL, en una entrevista publicada a les pàgines de Política de l'AVUI el 6 de setembre passat, recordava molt oportunament la importància cabdal dels mitjans de comunicació públics en català. Afirmava que la sanitat i l'educació i l'administració de justícia són molt importants però, per a Catalunya, també ho és la televisió. Deia que Andalusia o Madrid, si no tinguessin una televisió, tindria una importància relativa, "però a Catalunya, l'argument que sempre ens diuen que gastem massa diners en la televisió o en la ràdio és un atac directe al fet fonamental de la identitat catalana que és la llengua". I té tota la raó.

PER TOT AIXÒ, LA PREGUNTA QUE SE'NS PLANTEJA és, tal vegada, si la direcció de TV3 té, o no, autoritat per exigir correcció lingüística i argumental als qui viuen (alguns, per cert, molt còmodament) d'escriure i treballar per a la nostra televisió pública a través de les seves productores privades. Si fos així, tindria una mala peça al teler la nova directora de TV3.

CALDRÀ DONAR TEMPS AL TEMPS per aconseguir-ho.

“La pregunta que se'ns planteja és, tal vegada, si la direcció de TV3 té, o no, autoritat per exigir correcció lingüística i argumental als qui viuen d'escriure i treballar per a la nostra televisió pública a través de les seves productores privades”

CARLES DE MIGUEL

Malgrat això el tema principal que volia plantejar no era pas aquest. Sense cap ànim de polemitzar, la meua observació als professors de comunicació abans citats va dirigida fonamentalment al tema, no tractat per cap d'ells, de com posar en pràctica els seus bons consells des del punt de vista de la gestió. No creuen que l'empresa de Televisió de Catalunya, com tota gran empresa, es mou lentament?

COM ÉS QUE CAP DELS PROFESSORS parlen de la gestió econòmica, del pressupost aprovat fa molts mesos ni dels molts contractes signats lògicament amb anterioritat a la nova direcció? És que no saben aquests especialistes en comunicació que les empreses es mouen per pressupostos prèviament aprovats per la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals?

QUI ASSUMEIX LA RESPONSABILITAT d'una plantilla tan important que tal vegada convindria fer-la més productiva? Han pensat alguna vegada quina repercussió tindrà a TV3 la crisi econòmica derivada de la reducció de publicitat privada?

CALDRÀ ESPERAR, MOLT PROBABLEMENT, que la disminució d'ingressos per publicitat sigui compensada per l'aportació del pressupost de la Generalitat del 2009, doncs altrament les dificultats per millorar la nostra televisió seran massa importants, si no insalvables, a desgrat dels esforços professionals que puguin fer-se des de la nova direcció.

TOTS AQUESTS ASPECTES REQUEREIXEN molt de rigor per resoldre'ls i tal vegada els professors i especialistes anteriorment citats podrien contribuir a trobar solucions a mig termini que consolidessin la necessària millora de TV3 en totes les diferents facetes aportant, en aquests temes, també el seu granet de sorra. A Catalunya, amb la televisió, ens hi juguem molt més del que ens pensem. I molt menys del que ens temem.

EN DIRECTE

Els gens i el cervell social

David Bueno

Professor i investigador de genètica de la UB

Fa unes setmanes un grup suec va relacionar la funció d'un gen anomenat receptor de la vasopressina amb el comportament monògam dels humans. La seva funció és que determinades neurones rebin un senyal neuroquímic, la vasopressina, molt més abundant en cervells masculins. Aquest gen presenta diverses variants, alguna de les quals s'havia relacionat prèviament amb comportaments de manca de sociabilitat, com l'autisme. Ara s'ha vist que una altra d'aquestes variants és més freqüent en homes que tenen problemes de parella, generalment per infidelitats, o en què la qualitat del matrimoni és escassa, segons apreciació de la seva dona. Els mèdia se n'han fet ressò dient que aquest gen "pre-disposa a la infidelitat masculina". Molts gens d'actuació cerebral condicionen aspectes clau del comportament humà, per la qual cosa, en principi, aquesta afirmació no és gens estranya. Tanmateix, aquest gen ja s'havia identificat com a responsable del comportament social en altres mamífers, en els quals afavoreix la comunicació i fa possible el sentit de cohesió i fidelitat de grup, incloses les relacions d'aparellament. En conseqüència, la lectura que s'ha de fer és just la contrària: la funció d'aquest gen és potenciar el cervell social: les habilitats que mantenen la cohesió i fidelitat socials, incloses les de parella. És el gen de la fidelitat. El màxim que es pot dir és que hi ha variants que són menys eficaces a l'hora de mantenir la fidelitat, però la seva funció continua sent el manteniment de la cohesió i la fidelitat.

Aires de Torrevella

Ignasi Riera

Escriptor

Els amics de l'editorial Debate em van portar, divendres, al sopar del lliurament del 7è premi de novel·la en castellà Ciudad de Torrevieja. Dues notes del viatge amb tren, o sigui

—com hauria dit Josep Pla— *en vuelo gallináceo*. Primera: que això de l'AVE té prestigi, estalvia temps, sí, però resulta massa car i va laminant el concepte de tren de rodatja. Per als localistes de pedra picada, ¿no és legítim que enyorem i reivindiquem connexions que també serveixin als que no van pel món amb cara d'executius? Si ho lamento per la pèrdua de connexions ferroviàries entre Madrid i Sigüenza,

per exemple, o per l'interior de Catalunya, em va sorprendre que Madrid-Alacant-Torrevella resultés un viatge tan llarg. Segona (i herètica!): benvinguda la crisi si atura la barbàrie de la construcció que tanca el Mediterrani del País Valencià amb una barrera humiliant de ciment.

Quant als premis: la sorpresa de dos guanyadors no tan coneguts com els planetaris. Llegiré amb atenció les novel·les de

Juan Gómez-Jurado, que viu a Santiago de Compostel·la, i del barceloní Alejandro Palomas. Tots dos, periodistes, a més. (No gaire lluny de Torrevella, els premis literaris en català de Catarroja, per a Jaume Pérez Montaner i Francesc Mompó.)

La nota negra de la nit: una presentació estúpida d'algué que escriu i que semblava una invitació a no llegir mai més. I la nota positiva: la possibilitat de

tornar-te a trobar amb editors, autors —com Pepe Esteban o Andreu Carranza—, agents literaris, llibreters amics, en el pròleg d'un mes que és de festa (i de feina) per als del ram, amb el Llibre, enguany a Barcelona, i amb la posterior Fira del Llibre de Frankfurt: miraré de contactar-los com ha estat d'esponerosa la collita, al cap d'un any, de les pansides llavors catalanes del Frankfurt 2007.